

Keby som mohla vrátiť čas

Bola chladná a daždivá noc, a Nora ležala pri Sofiiných nohách. Sofia sa pozerala na reláciu, ktorú režíruje jej otec.

Dnes večer mohla robiť úplne niečo iné, ale jej brat Christián sa necítil veľmi dobre. A pretože nedávno tragicky stratili mamu, o Christiána sa musela postarať Sofia. Nemala to ľahké... Našťastie, Chris už zaspal a mala chvíľku len pre seba. Sofia práve teraz využívala svoj čas na listovanie v príspevkoch na instagrame. Sledovala len najbližších priateľov. Nebola veľmi sociálny typ. Nora sa pomrvila. Sofiu zaliala veľká láska k jej psej kamarátke Nore.

Pamätala sa na deň, keď jej ju darovala mama. Bol to najkrajší deň jej života. Keď sa pozrie na Noru, občas jej pripomenie mamu. Mali veľmi podobné vlastnosti. Obe boli veľmi veselé, múdre a taktiež bystré. Nora bola kríženec maminých a Sofiiných obľúbených plemien psov, a to King Cavalier Charles Spaniel a Border kólia. Keď jej mama povedala, že taký kríženec existuje, nevedela si predstaviť, ako vlastne bude vyzerat'. Keď však psíka zbadala, hneď sa jej rozžiarili očka a objal ju hrejivý pocit šťastia a radosti. Bola si istá, že našla najlepšiu kamarátku, spriaznenú dušu. Odrazu boli stále spolu. Nora sa pritisla viac k Sofii a žiadala si od nej škrabkanie za jej hnedými uškami.

Práve vtedy sa otvorili vchodové dvere a dnu vošiel otec. Bol to vysoký statný muž. Jeho veľké láskavé oči sa zahľadeli do obývacej izby, kde sedela Sofia. Zaostril zrak a zbadal Sofiu s Norou na pohovke. „Čau, oci!“ zvolala Sofia. Otec jej dal pusku na čelo. Nora si začala vynucovať pozornosť. Poskakovala po gauči hore-dolu a obtierala sa o otca, aby ju pohladkal. „Nora, nie! Dolu!“ okríkol ju otec. Nemal rád, keď Nora sedela na gauči, lebo potom gauč bol samý chlp. Nora posmutnela a zoskočila dole. „Tá šou sa ti podarila!“ prehovorila Sofia. „Som rád, že sa ti páčila,“ mrkol otec. Nora sa neprestajne vrtela a chodila kade-tade po obývacej izbe. „Tuším s ňou treba ísť von. Môžem ísť ja, však?“ opýtala sa Sofia. Otec sa na ňu pozrel, chvíľu váhal, keďže už bolo príliš neskoro. Aj napriek tomu jej dovolil ísť s Norou von.

Sofia sa teplo obliekla, pripla Nore vôdzku a vyšla von z domu. Nora hneď označkovala svoje územie pred domom a vybrali sa po ich bežnej trase. Sofia a Nora si užívali chladný čerstvý vzduch. Zabočili za roh a takmer sa zrazili s neznámym okoloidúcim. „Pardon!“ ospravedlnila sa Sofia. „Ahoj, Sofia!“ natešene povedal Peter, jej spolužiak zo školy. „Práve som mal zvláštny pocit, že by som ťa mohol stretnúť,“ žmurkol na ňu. „Ale nevrav! Vari si to predpokladal?!“ poznamenala uštipačne Sofia. Peter bol jeden z tých chalanov, ktorých v

danom momente stretnúť nechcela. V škole si dovoľoval na každého, kto sa mu priplietol do cesty, vrátane Sofie. Často za ňou dolieзал a provokoval svojimi rečami. Nora zavrtela chvostíkom, čím chcela dať najavo, že by bola vďačná, ak by ju pohladkal. Sofia si to všimla. „Fujto, Nora! Pod', ideme ďalej,” povedala Sofia a obišla Petra. Peter ju znenazdajky chytil za ruku. „Neodchádzaj, rád by som ťa viac spoznal. Pod'me niekam na drink!” navrhol jej. Sofia dobre vedela, aký je. Netrvalo by dlho a už by o ňu stratil záujem. „Prepáč, musím už ísť domov!” vyhovárala sa a otočila sa na odchod. „Nie, počkaj, prosím! Ty to nevidíš? Klapalo by nám to spolu,” zamrmlal. „Fúha, nerazí z teba alkohol? Veľmi sa o mňa zaujímaš,” odpovedala mu. A k tomu ešte dodala: „Maj sa, Peter!” Keď už bola pár metrov od neho, zakričal: „Nabudúce sa budeš chcieť so mnou stretnúť ty, nie ja!” Sofiu to rozhodilo. Celou cestou nemohla na to prestať myslieť. Nechcela ho uraziť, ale ani s ním nikam ísť. S Norou prechádzali cez priechod a nevšimla si prichádzajúce auto. Zbadala ho, až keď bola na priechode pre chodcov a nestihla sa uhnúť. Došlo k zrážke a Sofia stratila vedomie...

Zobudila sa v nemocnici s veľkými bolesťami. Pomaly otvorila oči a pýtala sa samej seba, čo sa stalo. Pri nej na stoličke sedel otec s bratom. „Oci...,” nevládala hovoriť. „Čo... sa... s-st-stalo?” opýtala sa. Cítila sa veľmi vysilená a unavená. Otec ju nežne pohladkal po líci a povedal jej: „Mala si nehodu. Sme radi, že sa ti nič vážne nestalo. Máš len pár zlomenín. Bude to dobré!” Sofia sa prudko posadila: „A čo Nora?! Kde je?!” Otec na ňu so smútkom v očiach pozrel. Sofii sa do očí nahrnuli slzy. To nemôže byť pravda! „Bohužiaľ, zlatko... Nora to neprežila,” povedal smutne otec. „Nie, nie! To nemôže byť pravda!” rozplakala sa Sofia. Otec ju objal. „Bola to jediné, čo som s mamou mala spoločné. Bola to moja najlepšia kamarátka. Môj psík, spriaznená duša, je to moja vina...,” nariekala Sofia.

„Čo by sa stalo, keby som dávala viac pozor?! Keby som len mohla vrátiť čas a všetko napraviť! Je to moja vina, že Nora neprežila! Keby som len mohla nejako tomu zabrániť!“ pomyslela si. Veľmi sa trápila. Dlho a dlho plakala, veď Noru už nikdy neuvidí... Sofia sa vrátila z nemocnice domov, ale niečo alebo niekto jej tam chýbal. Nora. Otec sa dotkol jej ramena. „Za to čo sa stalo Nore, ty nemôžeš,” utešoval ju. Sofia si to neskôr uvedomila, ale aj tak jej bolo veľmi ľúto. Niekedy sa jej dokonca zdalo, že videla Noru v obývačke, alebo v kuchyni pod stolom. Dokonca sa jej o nej snívalo, ako sa naháňali a šantili na lúke.

Raz sa jej prisnil veľmi živý sen. Videla v ňom mamu. Kráčala k nej. Vedľa mamy sa objavila Nora. Sofii bolo do plaču. Neverila, že vidí mamu... Mama sa na ňu usmievala. „Sofia, zlatko moje,” roztvorila náruč. Sofia sa jej vrhla do náručia. „Chýbaš mi a tiež aj Nora,” rozplakala sa. „Netráp sa pre Noru. Čas sa vrátiť nedá. Ale čas ide ďalej a aj ty musíš ísť ďalej. Nezapodievaj sa minulosťou! Hľad' vpred, Sofia! Ja sa o Noru postarám.” povedala

jej láskyplne mama. Vzdialila sa a aj s Norou pomaly kráčali preč. Mama Sofii zakývala na rozlúčku a pomohla Nore prejsť cez dúhový most...

Meno a priezvisko: Nikola Hnatková

Trieda: 9. A

Škola: ZŠ, Nám. arm. gen, L. Svobodu 16, Bardejov